

TRAVESSA DE CATALUNYA A PEU1ª ETAPA - FREDÉS-CARO - (24,2 KM , 39 participants)

ELS MARXADORS POC DESPRÉS DE SORTIR DE FREDÉS

La idea de la travessa a Catalunya, és seguir tot el sender de gran recorregut GR-7, des de FREDÉS (Baix Maestrat) fins a la SEU D'URGELL, i d'allí pujar fins a la PICA D'ESTATS, la muntanya més alta de Catalunya (3141 m).

Aquest recorregut el farem en vint-i-quatre etapes aproximadament, amb el promig d'una cada mes; la final esta prevista per l'estiu del 1986; això ens habitudinarà a l'esforç d'anar per la muntanya, gaudint del plaer de l'excursionisme i a conèixer més la nostra Catalunya.

Aquesta primera sortida de la travessa s'havia previst en un principi, fer-la en dues etapes seguides; el primer dia el tram Fredes-refugi del Caro, pernctant al mateix refugi de la U.E.C., i al dia següent el tram refugi del Caro-Pauils; la raó d'això és perquè s'ignorava de la recent construcció i asfaltat de la carretera que uneix Les Roquetes amb el Caro.

Som dissabte, 27 d'Octubre de 1984, sortim de Vilanova amb un autocar del MONNIC a les sis del matí; anem fins el Vendrell per agafar l'autopista A-7 que ens portarà ràpidament fins a la sortida Nº 42 d'Ulldecona; d'aquí agafem la carretera local fins La Sènia.

Són 2/4 de deu, passem pel pantà d'Ulldecona, on la carretera s'estreny tot remuntant per un seguit de giragonses fins al punt que l'autocar ha de fer maniobra en alguna corba molt tancada.

Passem pel monestir de Benifassà; en la cruïlla de desviació llegim en un rètol l'horari de visites.

Però Fredes queda molt més amunt; l'ascensió sembla no acabar-se mai, la carretera serpenteja muntanya amunt i aviat veiem el monestir sota els nostres peus.

L'hora prevista per a començar la marxa és a les nou, però ja són les deu i encara no arribem.

Estem tots impacients pensant que l'hora és ja molt avançada i la caminada es preveu llarga.

Són ja 2/4 d'onze quan arribem a Fredes; és un poble que passat l'estiu, ha quedat deshabitat. Pertany a la comarca del Baix Maestrat.

Baixem de l'autocar i ens posem tots a cercar amb delit els senyals del GR-7.

Un cop localitzades, a la banda N.O. del poble, decidim esmorzar abans de partir.

Esmorzem davant de la font de la Roca, en el començament de la pista forestal que mena al Caro i a Beseit.

Comencem la marxa als vols de les onze; ben seguit deixem la pista per agafar un sender a mà dreta que s'enfila sobre un rocallís en direcció al pic de Cantaperdius.

FREDES (BAIX MAESTRAT)

FREDES - VIST QUAN ENFILEM CAP EL PIC DE CANTAPERDIUS

Arribem a la carena. Ara anem planejant pel costat d'una cresta rocosa. Aquí comencen a caure quatre gotes: hem de fer l'acció de treure la capelina de la motxilla. Ben aviat para de ploure.

Més endavant anem baixant per dins un bosc de pins on hi trobem novament la pista forestal del Caro a Fredes que seguim uns 160 metres, tot deixant-la per agafar el camí que va al Mas Ventura.

Estem en una idíl·lica vall rodejada de muntanyes. El Mas Ventura a la nostra esquerra; a la banda dreta de la vall queda el Turó dels Tres Reis, fita divisòria de Catalunya, Valencia i Aragó.

Entrem, doncs, a Catalunya per la comarca del Montsià. Arribats al coll de Manado (1240m); el sender baixa per la vessant catalana.

En arribar al pla trobem una pista forestal que seguim cap a l'esquerra. A la nostra dreta, a uns 50 metres, hi ha la font Ferrera i a la esquerra el refugi de Fontferrera, que ha construït ICONA i ha cedit a la F.E.E.C. amb capacitat per a 32 persones; aquí fem una petita parada de descans i reagrupament.

Agafem una pista forestal on hi veiem un cartell que diu "Al Caro". La confiança amb aquesta indicació és absoluta, el camí ample i carreter, convida a fer quilòmetres i treu atenció als senyals del Gn-7.

Han passat uns vint minuts de marxa, quan algú comença a donar-se compte de què fa estona que no apareix cap senyal blanc i vermell.

El cas és que s'ha anat tirant endavant durant uns tres quarts d'hora des de que veierem el darrer senyal. Ens reagrupem per decidir quelcom; hi ha dues solucions, la primera és de tornar enrera fins a trobar els senyals, i la segona és tirar endavant pel mateix camí que anem.

Hom decideix escollir la segona solució doncs és molt clar que es perdria molt temps d'anar enrera i aquesta pista, encara que no sigui el GR, ens portarà fins el Caro.

Ens surt al pas de forma casual i providencial un cotxe; l'hi fem signes

PONTFERRERA - PARADA PER A RECUPERAR FORCES

perquè s'aturi, és un matrimoni jove i els hi expliquem el nostre problema. Per sort aquest xicot és un encarregat de l'explotació forestal de la zona, i per tant un perfecte coneixedor d'aquests indrets.

Ens diu on ens hem desviat: uns tres quilòmetres cap al nord, i que som molt aprop de la masia de Ca l'Amat, amagada darrera del turó on estem.

L'Oriol Ventosa es treu, rapidament, el mapa de la motxilla i l'estèn sobre el capó del cotxe. Aquí ens hi indica la direcció a seguir per tornar a retrobar el GR-7.

Ens acomiadem donant-li molt efusivament les gràcies. Agafem tot seguit, la dreuera reculant uns 50 m., per agafar el camí d'accés a la masia de Ca l'Ama franquejant la tanca i seguint el camí que mena fins la masia.

Hem de cercar un sender que comença darrere del mas. El corriol és molt confós i poc fressat; per aquest motiu més que cercar-lo l'hem d'intuir.

Travessem un bosc i, sense adonar-nos, ens desviem cap a la dreta i fem cap a un barranc; en aquest lloc els nervis i la desmoralització es fan evidents, en uns moments en què s'albirava en la llunyania la silueta del Caro.

És evident que ens hem perdut novament; però prenem consciència de no

TRAVERSANT UN BOSC

perdre els nervis. Tornem enrera fins on creiem que ens havem desviat. Baixem fins el fons d'una clotada per tornar a ascendir per un corriol ja més clar degut a què les aigües han gravat un rec.

El corriol puja fins a trobar un gran replà; un cop allí, veiem venir un home de cara; la nostra sorpresa va ser gran ja que era la mateixa persona que havíem trobat abans.

La primera cosa que li diem és: vosté ens ha d'ajudar, que anem be?, i ell somrient ens diu, ! si el GR-7 es aquí aprop ! precisament hi he deixat el cotxe per venir a cercar-vos, perquè veia que trigàveu molt i hem temia que us haguessiu perdut.

Ens trobem, doncs, prop del Pou del Deume, és d'aigua molt superficial (es pot agafar amb la mà). El seu nom prové del fet que en aquest indret s'instal·laven els encarregats de cobrar el "delme" per al Monestir de Benifassà (cenobi fundat per Jaume I el conqueridor, al qual pertanyien les terres d'aquestes rodalies).

Ja som de nou en el GR-7. Ens aturem en un pla per descansar i dinar, ja que s'han fet les tres de la tarda.

Som a la meitat de l'etapa; el cel està tapat i solament ens queden unes tres hores de claror. Comença la preocupació en pensar què es farà de nit abans d'arribar. Reprenem aviat tot accelerant el pas per intentar recuperar quelcom de l'horari previst.

Al poc veiem a la dreta, sota nostre, la Vallcanera. El GR segueix per un sender a l'esquerra, que planeja.

La Vallcanera és una preciosa vall amb un conjunt d'edificacions antigües, tota vegada que el rei Jaume I hi va romandre una temporada per emprendre des d'aquí la conquesta de València.

El corriol transcorre per la carena de la serra. A l'esquerra tenim una bella i encisadora panoràmica sobre la vall del Matarranya, vall que porta el nom del mateix riu que s'encapçala sota els escarpats i cingleres i que donen una especial bellesa en aquest indret.

FONT DE LA LLAGOSTA - ÚNICA DEU QUE TROVÀREM EN AQUEST TRAJECTE

Poc després passem pel costat d'una gran roca que separa l'entrada de la vall de les Casetes Velles amb el barranc del Capatx, que seguim aigües amunt tot entrant a la comarca del Baix Ebre. Fem una curta parada per reagrupar-nos en aquest preciós indret; el nom li vé de les cases aïllades que es reparteixen en aquesta zona.

Sortim de la vall acaba la pujada; trobem una pista de muntanya que comença a baixar; passem a frec de diversos edificis aïllats, un d'ells habilitat com a refugi per l'Associació Excursionista d'Amposta.

Aquí la boira ens rodeja per tots cantons. Les muntanyes i cingleres apareixen i desapareixen de la nostra vista pel efectes de la boira mostrant formes fantasmagòriques.

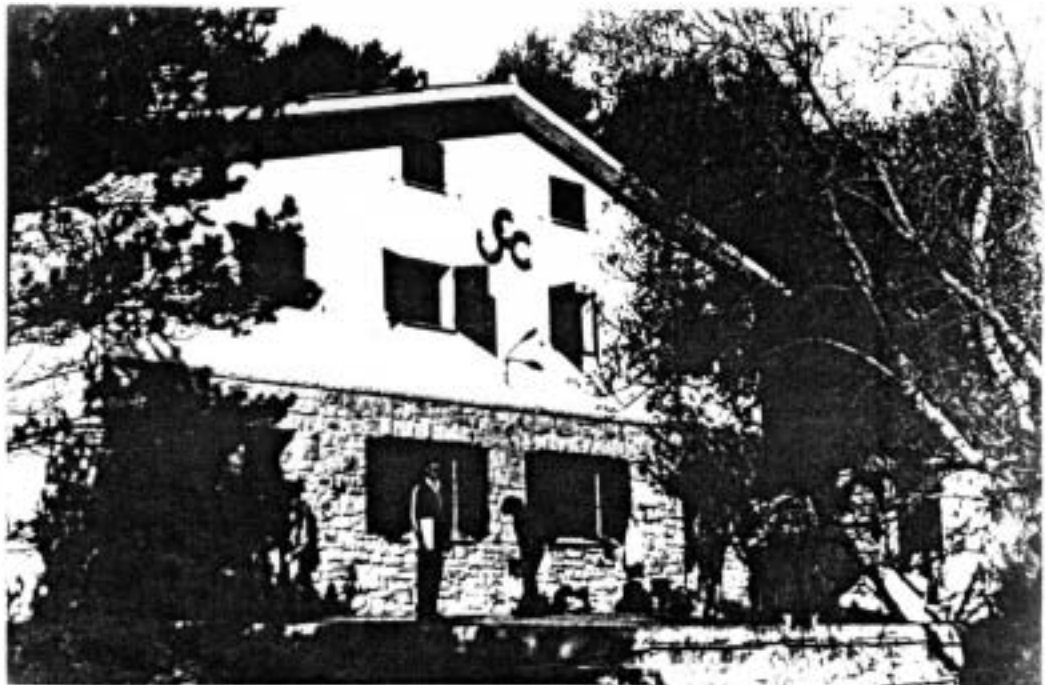
La claror del dia minva lenta però implacablement. Quan arribem a la font de la Llagosta fem una petita parada per beure l'aigua fresca i abundant que es recull en una petita bassa condicionada perquè hi puguin beure les " Capras Hispanicas ".

Són les set de la tarda, quan arribem a la cova del Vidre.

Tothom ja s'ha fet la idea de què farem fosc abans d'arribar.

La Cova del Vidre és una bauma grandiosa on s'hi han trobat restes arqueològiques que denoten un assentament de moltes centúries enrera.

Seguim per desota la cinglera i seguidament iniciem la pujada.

REFUGI DE CARO - POC DESPRÉS DE PERNOCTAR

En aquest sector el sender puja i baixa diverses vegades per tal de salvar les irregularitats que ocasionen els contraforts de la Serra, situada a la nostra esquerra. Aquí ja és completament fosc; a la dreta veiem els llums d'algun poble de la zona del Delta de l'Ebre, com si fos la cúpula celeste del firmament però invertida.

Són dos quarts de vuit i encara manquen quatre quilòmetres. A partir d'aquest punt la marxa esdevé molt lenta, estem cansats i anem a les palpentes malgrat algunes llanternes ben repartides.

Collada de Fallers (1238m) anomenada així per la propera existència de dues grans roques aïllades amb forma de paller; és aquí on una companya del grup té un defalliment; és l'última pujada del recorregut. La glucosa i el vi dolç que algú porta a la motxilla per a aquests cassos, la reanimen.

Havent passat el coll de Fallers es pot fer una variant, per un corriol pujador, fins al cim del Mont Caro (1447m).

Mentre continuem la penosa marxa nocturna i per a exhaurir els pocs ànims que resten a algú se li acudeix recomenar als del davant: !vigileu bé, no rós cas que ens fessin passar de llarg el refugi !. En moments d'incertesa sempre hi ha algú, encara, disposat a fer-hi broma.

A mitja baixada observem un llumet en la llunyania que assimilem a la d'algun xalet. Obviament això dóna moral....

FIREM EL SOL, REPOSANT DE L'ESFORÇ DEL DIA ANTERIOR

El corriol descendent fa cap a una pista; és la que prové de Fredes. Ben seguit veiem unes persones, també amb llanternes, que ens esperen; són dels nostres, els que s'havien quedat a l'autocar que ja patien per la nostra tardança.

Passem pel davant de la fonda on estan allotjats els acompanyants de l'autocar (En Muela i el seu seguici....).

Quan arribem al refugi del Caro, de la U.E.C. de Tortosa, són les nou tocadetes; l'edificació està ben equipada i les estàncies semblen confortables.

Abans de sopar fem una improvisada assemblea per decidir si l'endemà hem de continuar la marxa fins a Paüls, tal com està previst, o si contràriament l'ajornem per a la propera sortida. Tots estem cansats i no en tenim gaires ganes, a més els de l'autocar són allà mateix disponibles per a partir quan nosaltres volguem.

La decisió es pren per unanimitat absoluta: l'endemà a mig matí tornem a casa.

La mestressa del refugi, molt amablement, ens fa el sopar i serveix les begudes.

L'endemà 20 d'Octubre, el jorn apareix clar i assolellat. Matem el temps asseguts a la paret del refugi, prenent el sol com les granotes. Finalment s'aconsegueix mobilitzar tothom, per emprendre el retorn als vols de les dotze.

EL CARAGOL - LA CARRETERA REMUNTA AMB MARCADES GIRAÇONES

La carretera que baixa del Caro fins a les Roquetes ens impressiona per la vista meravellosa on es domina la part baixa de l'Ebre.

El fort pendent i les continuades giragonses necessàries per perdre alçada obliguen a parar en la font del Cargol per refredar els frens.

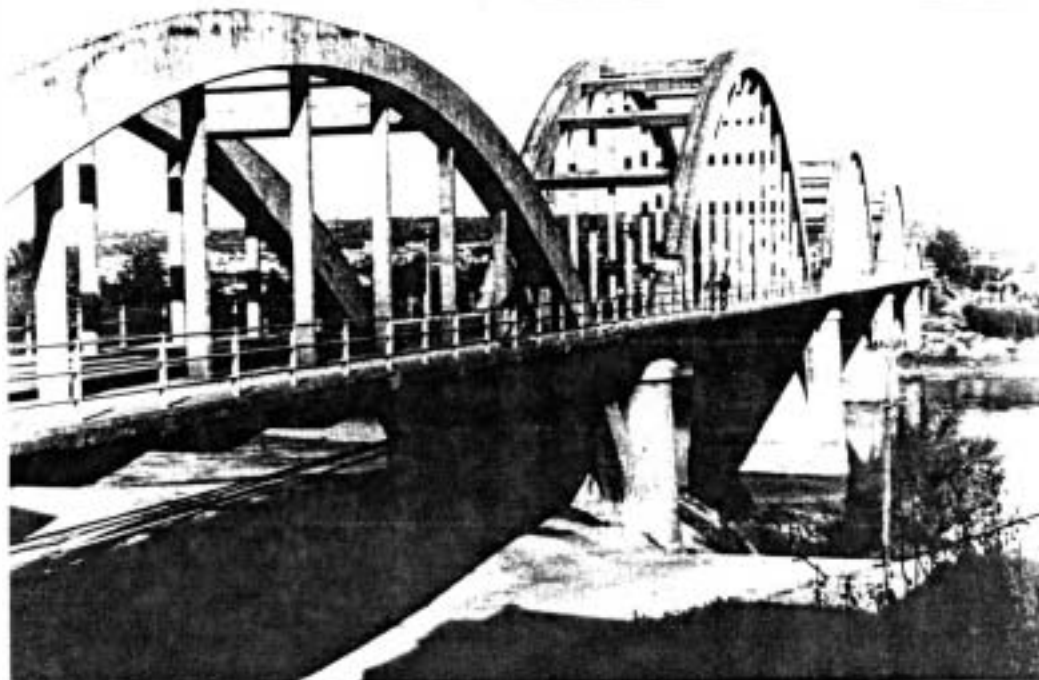
L'ASSUT DE L'EBRE (XERTA)

També fem una breu parada a la vora de l'Ebre per contemplar l'Assut de Xerta, i fer alguna fotografia.

Aquesta presa regula el cabal d'aigua pels canals de la Dreta i de l'Esquerra de l'Ebre.

MORA D'EBRE - EMPLAÇADA A LA RIBA DRETA DEL RIU

PONT QUE COMUNICA MORA D'EBRE AMB MOIA LA NOVA

Passem per Pinell de Brai, Gandesa i Mora d'Ebre, on finalment ens quedem a dinar. En Muela se n'ha encarregat, prèviament, d'avisar el restaurant, i així som ben rebuts.

retornem cap a Vilanova a les cinc de la tarda, sense cap contratemps en el viatge.

D'AQUEST TREBALL SE N'HAN FET UN TOTAL DE 60 EXEMPLARS

Han preparat la confecció d'aquest treball els membres següents de la SECCIÓ DE CULTURA de l'Agrupació Excursionista Talaia.

Victorio CARBONELL

Antoni SEGARRA

Ramón CASAS

